Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

ЗАСЛІПИЛА

перець

№ 21 (536). РІК ВИДАННЯ XXIV Ціна 10 коп. КИЇВ. ЛИСТОПАД 1964

perec-ua.
perec-ua.
PENGUIN2197

Чому Ной од всесвітнього потопу врятувався

У біблії сказано, що колись
вельми господь на людей
розізлившись,
і милосердний задумав
підряд
усіх потопить, як сліпих кошенят.
Лиш Ноя, що чимось йому догодив,
урятував од тієї біди.

Так повідає нам ветхий завіт.
Та цій побрехеньці вірить не слід —
інша причина у Ноя була,
що жаба цицьки йому не дала...

Д. МОЛЯКЕВИЧ

ДІЛА ТВОЇ, ГОСПОДИ!

(НАВІТЬ НЕ ЗОВСІМ ЖАРТИ)

Був праведний Ной не таким вже
й святим —
любив чоловік насмоктатися вдим.
А коли вип'є добряче хлоп,
то наплювати йому на потоп,
бо знаєте ж: п'яний — людина
одмінна:
п'яному — море по коліна!

Звідки пішло хамство

Сім, Хам та Іафет
зайшли в допотопний буфет...
І сказав Іафет:
— Я з'їм вінегрет.
І добавив Сім:
— Я теж з'їм.
І обурився Хам:
— Чи не соромно вам?!
Іти в буфет,
щоб жерти вінегрет?!
Ет!.. —
І добавив Хам:
— Вип'ємо по сто грам!
І зрадів Іафет:
— Та й по двісті — не вред!
І уточнив Сім:
— Хай по триста всім!..

Іафет, Сім та Хам
взяли по чотириста грам,
але Хам
свиняку підклав братам —
усе випив сам!..

Тому трапляється часом і нині,
що чарка — хама будить
в людині..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ГІДРОМІРАЖ

Чемпіон звіту у найважчій категорії.

І трапиться ж таке...

З товаришем Буравльовим, керуючим гідрошахтою № 4, це трапилося зовсім недавно. Піднявся з шахти на поверхню і на якусь мить, засліплений дощем, примружив очі. А коли розплющив їх, то з великого подиву мало не крикнув: на шахтному подвір'ї то тут, то там височіли купи... грошей.

Так-так, це були гроші. Справжні гроші. І притому — немалі. Он у цій купі під дощем мокнуть п'ятірки. А он там зеленіє ціла гора трояків, загорнутих у тугі банківські пачки. А ще далі, за шахтним подвір'ям, поміж двома калюжами, червоніє доріжка, вистелена десятками...

І — що найдивніше: по цих трояках, п'ятірках і десятках, наче по сміттю, ходять люди і хоч би один зупинився, підняв гроші.

Он пробіг мимо котельні якийсь чоловік, посковзнувся, наступивши на пачку з купюрами в 25 карбованців, вилаявся і помчав далі.

А от на шахтному подвір'ї з'явився механік товариш Малишев. Невже і він пройдеться по грошах, не помічаючи їх?

Пройшов.

І навіть оком не моргнув.

А це хто йде? Та це ж товариш Бурковий — секретар партійної організації. Ну, вже він...

Але що це? І він наступив ногою на купу асигнацій і, не уповільнюючи ходи, почимчикував собі далі.

— Чортійщо! — спересердя вилаявся керуючий гідрошахтою. — Чи це мені ввижається, чи...

Але нічого більше він прокричати не встиг, бо перед ним виріс т. Балтер — головний механік гідрошахти.

— Вам це не здається дивним? — звернувся до нього керуючий шахтою.

— Що саме? — спитав головний механік.

— А оце! — керуючий показав пальцем. — Оці купи грошей, що їх люди втоптують у грязюку?!

Головний механік поглянув туди, куди йому показували, і — всміхнувся.

— Ну... — протягнув він. — Ці мотори не так легко в землю втоптати!..

Керуючий гідрошахтою т. Буравльов кліпнув очима. Потім — протер їх. Потім знову втупився поглядом у землю. Але тепер він і справді там побачив не грошові купюри, а мотори. Шість потужних електромоторів, придбаних ще багато-багато місяців тому і кинутих серед двору на поталу дощем і вітрам.

Він перевів погляд у бік котельні і помітив там шків компресора. Шків чималенький і його здалека побачити можна, а от інших деталей компресора вже не видно, — у землю вросли.

— Тьху! — сплюнув керуючий гідрошахтою. — А мені привидилося...

Що саме йому привидилося, він механіку не сказав, а тільки ще пильніше, ніж до цього, вп'явся очима в землю. А на землі в різних місцях валялися нові-новісінькі машини.

Он лежить вугільна дробарка. Обросла іржею, заросла бур'яном. «І як тільки вона досі влежала, — здивувався керуючий шахтою. — Як її досі ще не розтягли по гвинтику».

А он — шахтні вентилятори. Теж мокнуть під дощем, теж іржавіють...

— А що то червоніє біля стічного колодязя?

— Та то відцентрові насоси і мотори, — пояснив головний механік т. Балтер.

— А знаєте, що мені приверзлося? — обернувся до нього керуючий гідрошахтою № 4 т. Буравльов. — Мені, — повірите? — приверзлося, що то гроші на землі валяються.

Механік усміхнувся.

Керуючий рудником — теж.

А й справді, приверзеться ж таке чоловікові...

П. ІВАНЕНКО.

Краснолуцький район,
Луганської області.
Гідрошахта № 4.

У крамницях на полицях...

(Перець на Чернігівщині)

Навіть в осінню пору, як і квітучою весною, приємно мандрувати понад красунею Десною. Куди не поїдь, природа тут гарна всюди, а особливо привітні і роботящі люди. Тільки, як побачите, оця моя подорож через райцентри і села не зовсім була весела. Хочете знати, хто її зробив сумною? Тоді послухайте і помандруйте хоч трохи зі мною.

Наперед пробачення прошу, що не все опишу, бо про найбільш наболіле розповісти спішу.

Отож, як тільки благополучно прибув я на Чернігівщину, то перш за все поцікавився, як то воно йде торгівля на селі, як тут постачають необхідні товари населенню.

Почав з Ріпкинського району. Не буду грішити, перше враження про торгівлю непогане. Знаєте, зайдеш до будь-якої (навіть до отієї, що на курячих ніжках стоїть!) крамниці, а там — аж вгинаються полиці: і те є, і те є, і оте. А новинок скільки!

Радію з того, а сам собі думаю: «От тобі й на. Всякої всячини, як говориться, від землі аж до неба, а покупці скаржились мені. Чого ж їм ще треба?»

А дай-но під виглядом покупця сам дечого поспитаю та про все розузнаю.

— Що б мені у вас купити? — звертаюсь до продавця одного магазину.

— Візьміть телевізора, — з готовністю пропонує продавець. — Чудова річ. Сидиш вдома, а й виставу побачиш, і кінофільм, і останні вісті послухаєш. Знову ж, і для нас вигода: відразу товарооборот підскочить.

— Ні, телевізора мені не потрібно. Щось би таке, знаєте, для господарського вжитку.

— Ну, то беріть фотоапарат, гармонію чи імпортні бритвочки.

— Краще, — кажу, — дайте мені звичайнісіньку теслярську сокиру. Без неї поки що ніяк не обійтись.

— Та ви що? Цього у нас нема! Чого нема, того нема, — безпорадно розводить руками. — Мене тут чоловіча половина населення мало не до стінки ставить за ці триклятущі сокири, а де я їх візьму?

Бачу, не жартує продавець.

— Тоді дайте щітку,— говорю.

— Вам яку?

— Ну, щоб чистити одяг, наприклад.

— Таких нема!

— А чистити взуття?

— Не буває!

— Так хоч ту, що підлогу замітати.

Тут уже продавець не витримав.

— Ви тільки подумайте, — вискочив він із-за прилавка, — хто нам дасть таку річ, як щітка для підмітання підлоги? Хіба ж ті торговельні працівники, котрі в області та в республіці сидять, не знають, що на селі полин росте, що колгоспники самі собі можуть прекрасні віники робити?! А хто, мовляв, не хоче кустарщиною займатися, то може собі пилососа купити. Цього товару у нас досить.

Слухали ту нашу розмову люди, що юрмилися в крамниці, та як дізналися, що я за один, то й давай, то й давай викладати свої болі. Тільки слухай та занотовувати встигай.

— Що ти, Перче, за сокиру та за щітку питаєш? — хором почали жінки. — Тут і ще дечого нема. І то такого нема, що й говорити про це смішно. Десь воно, ясна річ, навалом лежить, а тут з нього дефіцит зробили.

Виявляється, ніде в селі простісінького жіночого пластмасового гребінця не дістанеш. Колись, було, як завезли 500 гребінців на район, то не знали, як їх і ділити.

Еге, бачу, кепські справи. Поспішаю на базу райспоживспілки. Буває ж часом таке, що на базі товарів тьма, а в крамницях чортма. Їдемо удвох з головою райспоживспілки Михайлом Кириловичем Рапортиренком. Починаю знову з того самого.

— Що у вас тут доброго є?

— Чого вашій душі завгодно: телевізори, фотоапарати, акордеони, магнітофони і т. д. і т. п.

— А сокири теслярські?

— Нема. Якось, правда, розжилися на 2 ящики сокир, але то було давно.

Ну, дорослі вже навчились із скрутного становища виходити. Доки торговельні працівники чухаються та рухаються, вони самі дістають потрібні товари. А от малюкам — хоч пробі кричи.

І вони, нехай будуть здоровенькі, кричать. Лежать собі у колисках, увайкають, ніжками дригають та все по-своєму дядів із кооперації лають. За те лають, що ростуть, бідолашні, а сосок так і не мають. Ні пустушок, ні тих, що на пляшку надівати та молоко через них ссати.

— Що ж це за немовлят забули? Що ж це ви їх знову до жованика і до «кукли» повертаєте? — питаю з гнівом.

— Ой, не забули, — відповідають працівники споживчої кооперації.—Ми ж їм і тарахкальця завозимо, і заводні вертольоти, і музикальні дзиги. Скоро, — кажуть, — постачатимемо іграшки з кібернетичними механізмами.

— А де ж соски? — не здаюсь я.

— Сосок нема! Тобто в принципі вони, звичайно, є, але якось все не по тих каналах ідуть. Частину сосок розторопні хазяйки при консервуванні овочів замість кришок використовують, а частину спритні лоботряси на гумові кульки перетворюють та грошики за це луплять.

Отаке воно. Проблема соски, як стіна мурована. Ніяк її торговельні працівники не перескочать.

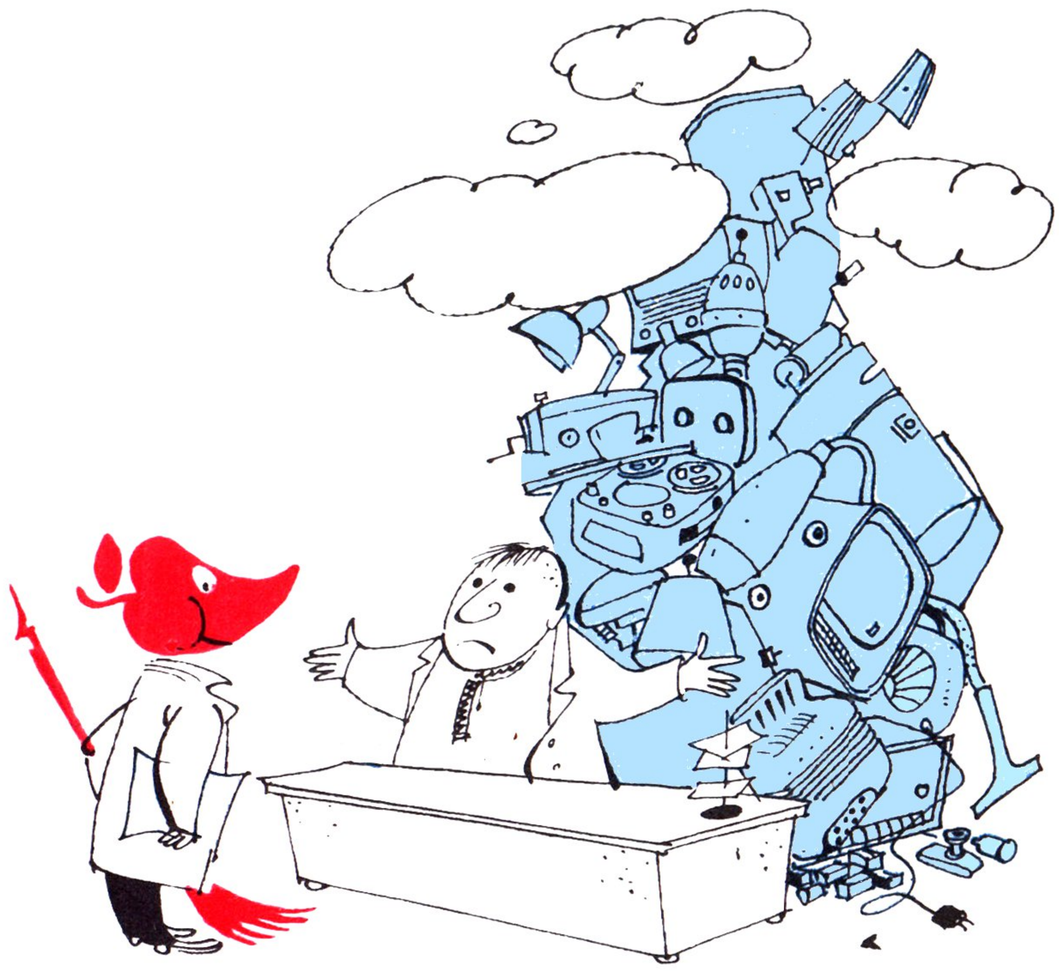

Немало я наїздився і находився, усякої всячини надивився та й надумав в інше місце перебратись. Як-то воно там торгують, треба ж іще переконатись.

Приїхав у Михайло-Коцюбинське, колишній районний центр, недалеко від Чернігова. Відразу до універмагу попрямував.

— Ой добре, Перче, що ти нас не забув та не минув, — оточили мене покупці. — Послухай-но, як ми тут поживаємо!

— Кажіть, послухаю.

— Не дістати у нас туфель простих, черевиків! — і тут першими почали жінки. — В поле чи на ферму йдеш, треба на ноги щось зручне і простеньке взувати, а у магазинах то лаковане нам пропонують, то на каблуках-шпильках. Чомусь не привозять нам і простих платтів та халатів, хоч бери та в шерстяному в робочий час хизуйся.

— А думаєш, нам краще? — підхопили чоловіки. — Ніяк не дочекаємось дешевих штанів, робочих костюмів. Або візьми шапки-вушанки. Навезуть їх, полиці позабивають. А станеш вибирати, міряти — хіба що на кулак натягнеш, а не на голову.

Ловлю кожне слово, занотовую, аж тут кілька молодих людей з культмагу прибігло — і з ходу:

— Ще про велосипеди запиши, Перче! — гукає один. — Скрізь їх є, а у нас чомусь на чергу треба ставати за цією машинерією.

— Скаржились голові Чернігівської райспоживспілки т. Карданьову, але ніяких зрушень, — додає інший. — Дадуть який-небудь десяток велосипедів раз на квартал та на тому й кінець.

Чимало ще недоліків у торгівлі я побачив, чимало зауважень та побажань наслухався. Одні розповідають, що меблі браковані навалом у райони привозять, інші резонно доводять, що тепер не старі часи, і пора вже очкур замінити резинкою-протяжкою, а її нема.

З усім тим подався я до голови облспоживспілки Гаврила Антоновича Харути.

Прийняв він мене люб'язно. На бесіду запросив і директора універсальної бази облспоживспілки Андрія Васильовича Льодового. Прикро тільки, що мої старання пропали марно. Виявляється, т. Харута про всі оті, зібрані мною, факти давно знає.

— Так, а що ж ви конкретно?..

— Як-то що? — не давши мені договорити, оптимістично вигукує Гаврило Антонович. — Оце сьогодні, саме перед твоїм, Перче, приходом, відправили до Києва заявку на ці товари!

— А раніше? — не втерпів я. — Хіба не могли раніше?

— Еге, Перче, — почав знову голова, — а ти гадаєш, що ми сиділи, склавши руки? Писали заявки і раніше. Тільки це все отам, у вищих інстанціях, не дороблюють, не додають, зволікають. А ми тут при чому?

Мушу зауважити, що гарно говорив Гаврило Антонович, можна сказати, говорив пристрасно. І головне, що на кожний недолік у торгівлі — обгрунтоване пояснення.

Єдине лихо, що навіть найсолодші слова тов. Харути не можуть замінити ні щітки, ні гребінця, ні велосипеда.

З Перцем подорожував
та його враження записав
І. СОЧИВЕЦЬ.

ДО 75-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

ОСТАП ВИШНЯ

З маловідомих творів

Бувальщина на 3 картини з епілогом

ДІЙОВІ ОСОБИ:

1. Голова окрвиконкому.
2. Друкарка.
3. Кіндрат (кур'єр).
4. Явдоха.
5. Горпина.
6. Ванько—хлопчик.
7. Голова сільради.
8. Секретар.
9. Сторож.
10. Конферансьє.

КАРТИНА І.

Кабінет Голови окрвиконкому. Голова окрвиконкому диктує друкарці циркуляр: «Інструкцію для сільрад»...

Голова. — Тек-с, значить!.. Ну, далі, Тетяно Іванівно. «Параграф 14-й».

Друкарка (друкує). — Параграф 14-й.

Голова. — Параграф 14-й... «Коли треба звернутися...»

Друкарка (друкує). — «Звернутися...»

Голова. — А як учора на мітингу? Здорово я його одбрив?!

Друкарка. — Погарячились ви, Іване Степановичу. Все ж таки, як-не-як, а він у вас тут колись першу скрипку грав. Городським головою був.

Голова. — Плювать! Колись — городський голова, а тепер нетрудовий елемент. Маєш крамничку й мовчи. А то ще й лізе. «Неправильно!» Я тобі покажу «неправильно!».

Друкарка. — Гарячинький ви, Іване Степановичу. Молодий і такий інтересний, а така злючка. Невже вам не набридне завжди ото таким серйозним бути?.. Такий молодий...

Голова. — Ні, чого ж злючка? Я, знаєте... На чім ми там зупинилися?

Друкарка. — «Звернутися...»

Голова (диктує). «Коли кому треба звернутися з котроюсь справою до сільради...»

Друкарка (друкує). — До сільради...

Голова. — Так, кажете,— гарячий? Не можна інакше. Попусти тільки — так на голову сядуть... Відповідальність на мені велика, ну й тягнеш... Візьміть хоч би й Сизоп'ятова. Контрреволюціонер — економический... Народне господарство підриває... Ну й у «канверт»... І сиди! І сидітиме. Що ото до центру поїхали апеляційну подавати? Не вдереш, брат. Я знаю, чим ті Сизоп'ятови пахнуть.

Друкарка (кокетує). — І чого ви такий серйозний? Ну скажіть. Такий молодий, і такий неприступний. А Сизоп'ятов? Хіба ж він уже такий контрреволюціонер? Він уже давно на радянській платформі. Що ото магазин у нього? Так хіба це не законно? А він і не тікає ні з ким. Ні, ви, Іване Степановичу, не такий нехороший, як ото показуєте. (Лукаво). І Сизоп'ятова випустите. Правда? Він не винуватий... То його підвели. А то дружина так плаче, так плаче. Інтелігентна вона і таке горе. Правда, випустите?

Голова. — Ні, я не кажу, що... На чім, пак, ми там зупинилися?

Друкарка. — ...до сільради..

Голова (диктує). — Так, значить так... § 14. «Коли кому треба звернутися з котроюсь справою до сільради...» (думає). Е-е... Пишіть: «то він не має права зайти до голови й перебалакати...» А ви що, хіба знаєте Сизоп'ятових?

Друкарка (кокетує ввесь час). — Аякже, їх усе місто знає! Хороші знайомі... Дуже шкода... Така родина... Іване Степановичу, ви хороший, слово честі хороший. Такі очі, хіба вони можуть бути злі? Правда?

Голова. — Та я не кажу, що я злий. А вам дуже хочеться, щоб Сизоп'ятова звільнити?

Друкарка. — Дуже.

Голова. — Побачим. Що ви там написали?

Друкарка. — «перебалакати...»

Голова (диктує). «А повинен раніш написати заяву, заплатити канцелярійний збір і подати ту заяву до розгляду...»

Друкарка. — ...«До розгляду...»

Голова. — Підписи... Прочитайте останній параграф...

Друкарка (читає). — «Коли селянинові треба звернутись з котроюсь справою до сільради, то він не має права зайти до голови або до секретаря й перебалакати, а повинен раніше написати заяву, заплатити канцелярійний збір і подати ту заяву до розгляду...» Все.

Голова. — Добре! Треба порядок у сільрадах. Щоб знали, що є державний апарат і влада на місцях... А то й зайде до сільради: «Гала-гала-гала!..» Як на базарі... Припинимо. Європеїзація. Не розпатякуватимуть, а до порядку привчатимуться. Так-то, Тетяно Іванівно... Так Сизоп'ятов спать не дає?

Друкарка. — Пустіть!

Голова. — Побачимо. «Шершей лахвам», як говориться... Ну, давайте, підпишу. І зараз же посилайте! (Друкарка дає підписувати. Голова підписав).

Голова. — Аревуар.

Друкарка. — Ад'ю. Так, Іване Степановичу... Можна?

Голова (надійливо). — Побачимо... (Пішов).

Друкарка (запечатує циркуляри... надписує адреси і кличе кур'єра). — Товаришу Кіндрате!

Кур'єр (входить). — Що?

Друкарка. — Оці пакети негайно розішліть на адреси.

Кур'єр (бере пакети). — Гаразд. (Іде).

Друкарка (приспівуючи, одягається). — Він не такий лютий, як здається. (Іде).

Завіса.

ЧИ ДАЛЕКО ДО ЗИМИ?

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

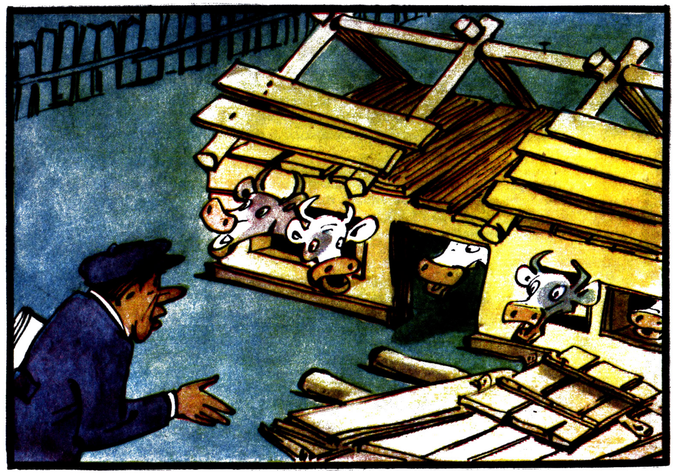

— Ну, чого ревете? До зими ще далеченько, встигнемо утеплити корівник.

— Зима ж на носі, а ти мені й досі кожуха не пошив?!

КАРТИНА ІІ.

Двір. Хвіртка на вгород. Ганок. Явдоха й Ванько.

Явдоха (дивиться на вгород). — І-і-і! Та й не здох би він був тобі, стерво собаче! І скільки ж я й просила, і скільки ж я й молила! Не пускайте,— прошу,— кумасю, свого зозулястого на вгород, бо горох же в мене волохатий, а він же, ну, до зернятка ж виклює! А-киша! Киш! Киш! Біжи, Йванько, викишкай! Та наполохай так, щоб тіні нашого городу, лиха личина, боявсь! Киш! киш! а-киша!

Ванько (бере грудку й біжить). — А-киса! А-киса! Вовки б тебе були зз'їли! А-киса!.. (Кидає грудкою).

Явдоха. — Так його, так! Киша! Гони, гони, гони!

Ванько (кидає грудками). — Киса-киса-киса!

З-за кону чути Горпинин голос.

Горпина. — На кого ти ото, байстрюк, грудками швиргаєш? Кажи, га?

Ванько (біжить з городу, за ним Горпина з убитим півнем).

Горпина (вискакує розлютована до Явдохи). — А, так ти, страмнюча, півні нищити? Та воно ж курча, а в тебе ж семеро дітей! Та замість вигнати по-хорошому — грудкою! В острозі, страмнюча, сидітимеш! Я тебе запечу!

Явдоха. — А чого по городах порозпускала?

Горпина. — Порозпускала?! Вона ж животная, а ти ж таки жінка! «Порозпускала!!?» А як твої позаторік кислиці в мене пообтрусювали, я їх повбивала? Кажи — повбивала!? У-у-у ти — резолюція! Я тобі покажу! (Люто вибігає з двору й біжить по вулиці).

Завіса.

КАРТИНА ІІІ.

Сільрада. Стіл з книжками і розкладеними паперами. Сидять за столом Голова й Секретар. Біля дверей сторож.

Голова. — І-і-і! Та й вареники ж учора в Степаниди! І досі гудьоть!

Секретар. — А Одарка, говорять, так саме гонить...

Голова. — Доберемось і до Одарки. Єтого зеленого змія знищимо! Наказ. А раз наказ — знистожимо, как пить дать!..

Секретар. — Тяжело, Свириде Йвановичу. Коли щодня так, як учора,— не видержим.

Голова. — Видержимо! Що тяжело — то тяжело, а служба, брат, не свой брат. (Пауза). Ну й гонити шельми почали. Куди миколаївський!

Секретар. — Д-а-а-а! (Тре лоба). Ніби хто штепселя вставив: гу-гу-гу. А тут ще пакетів... Гляньте — гора.

Голова. — Розберьом!

Секретар (перебирає пакети). — Від окрвиконкому. Екстренной. Посмотрім... (розпечатує, читає)... Інструкція для сільрад. Цікаво. (Мимрить під ніс). Да-а-а-а! А послухайте, Свириде Йвановичу, що пишуть...

Голова. — Ану!

Секретар (читає). — § 14. «Коли селянинові треба звернутися з котроюсь справою до сільради, то він не має права зайти до голови або до секретаря й перебалакати, а повинен раніше написати заяву, заплатити канцелярійний збір і подати ту заяву до розгляду».

Голова. — О! Правильно! А то лізе, як мошка, та працювати не дає. Вивісить на видному місці! (До сторожа). Чув?

Сторож. — Чув!

Голова. — Вивіси, і нікого не пускать... Прийде хто — покажи циркуляра, хай пише заяву і наліпляє марки... Тільки тоді розглядатимемо.

(Дає сторожеві циркуляра).

(Сторож бере циркуляра і йде наліплює на дверях).

Голова. — О о-о-о! Тепер порядок. Как у городі: «Без доклада не заходити» — й кришка.

На вулиці чути галас Горпини: «Я тобі покажу! Я тебе на Сахаліна запечу!»... (Раптом одчиняються двері і ускакує Горпина з мертвим півнем у руці).

Горпина. — Бачите! (Показує півня). Явдошин Ванько грудкою! Та це ж не півень, а картина! Та ніколи я їй цього не прощу. Пишіть мені таку бомагу, щоб на Сахалін її!

Голова. — Ви, гражданко, не пріться в присутственне місце, як приміром, свиня в хлів. Не читали хіба циркуляру? Без докладу не заходити.

Горпина. — Куди? В розправу?!

Голова. — Не в розправу, а в сільський совет. Це вам по-первих раз. А вдруге — два. Когда дело імеїте, то напишіть прошеннія і приліпіть марку.

Горпина. — За півня?! У мене вбили та ще й марку?! Та...

Голова. — А так розсматрюваться ваша скарга не буде. Слід написати й приліпити марку.

Горпина. — Мене скривджено, а я ще — й «наліпіть!» А не діждеш, щоб я тобі ліпила! Мені наліпи! Ось... (вибігає).

Німа сцена.

Завіса.

ЕПІЛОГ.

Конферансьє (виходить і до публіки). — Бачили?.. Бачили?.. Що це значить? Дискредитація влади. Це раз. Образа влади при виконанні службових обов'язків — два... Пишіть розумні циркуляри...

Кінець.

З ЖИТТЯ ЛЮБИТЕЛЯ КУЛАКАМИ ГРЮКАТИ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Вдома.

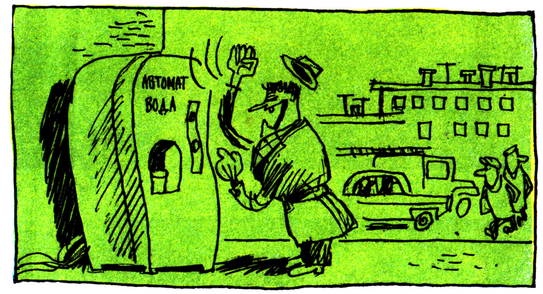

На вулиці.

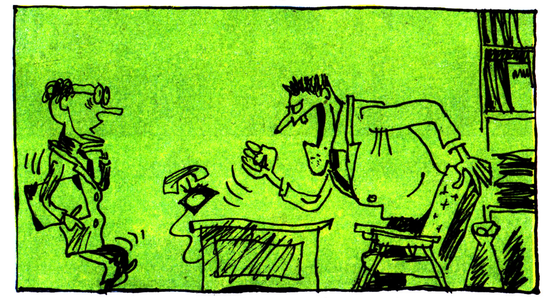

На роботі.

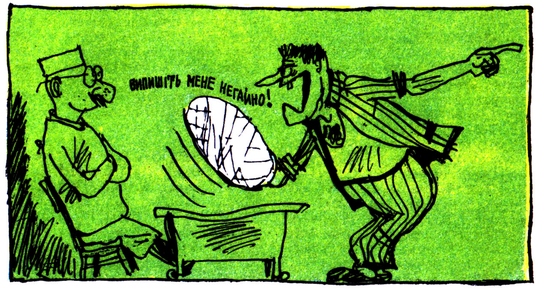

У лікарні.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Працівники Вінницької кондитерської фабрики Сапсай, Юганов та Жидовоз крали на фабриці шоколад десятками кілограмів, а цукерки — ящиками. Солодке життя у них було. Єдине, чого їм бракувало, це перцю. Про це ми писали у фейлетоні «Від зайчика» у № 14.

Нині усім трьом щедро вділили перцю: зняли з роботи і віддали під суд.

Мал. Л. КАПЛАНА

Випадок на сеансі однієї кінокомедії.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У № 13 журналу повідомлялося, що на території Ізюмського м'ясокомбінату (Харківська область) відкрито пансіонат для мух та бродячих собак. Тут був великий вибір відходів, бруду та різного сміття.

Як відомо, за пансіонат треба платити. От дирекція м'ясокомбінату заплатила штраф з власної кишені.

Микола ТАРНОВСЬКИЙ

ОПУДАЛО

(За народними мотивами)

Дві сусідки розмовляють,
Розводять руками;
Про свої хазяйські справи
Діляться думками.

Каже перша: «Якщо пташки
Вам приносять шкоду,
То опудало поставте
Посеред городу».

«А навіщо мені воно?! —
Та одповідає,—
Ще опудала в городі
Нам не вистачає!»

Розкричалась язиката,
Мов несамовита,—
Незачесана, патлата,
Зо три дні не мита.

«Ні, не треба, каже, того,—
Не треба, та й годі...
Я сама, кумасю люба,
Щодня на городі!»

Мал. В. ГЛИВЕНКА

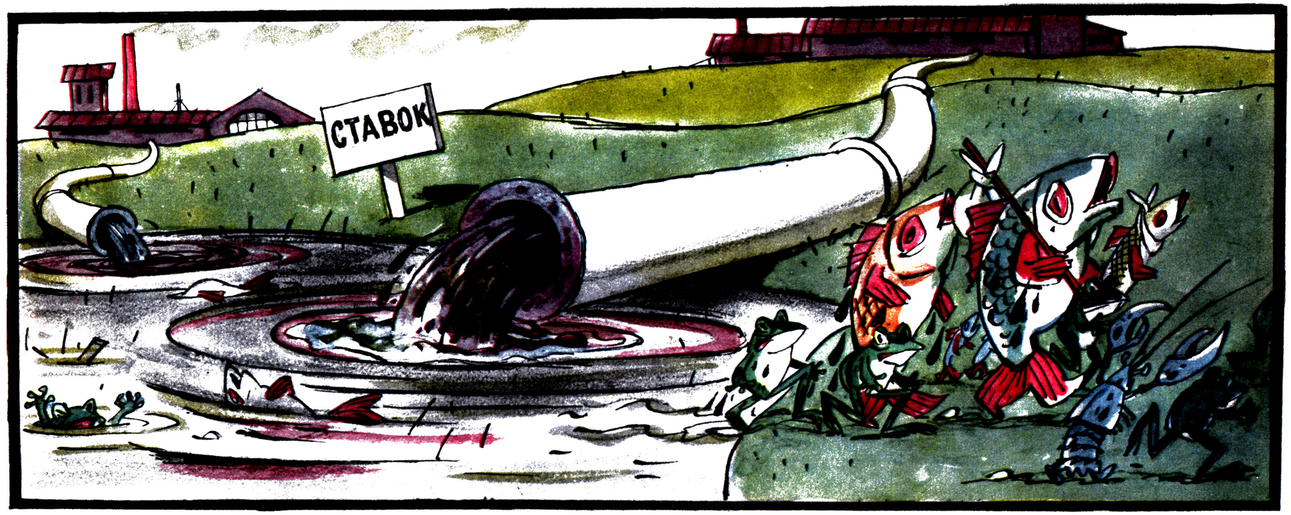

На чисту воду.

Народні усмішки

ОЦІНКИ ЗАБУЛИ

Перевіривши семінарську роботу Івана Франка, викладач у кінці написав: «Осел».

На другий день повернув студентам зошити.

— В кого будуть які запитання?

— Та в мене, — підвівся Франко. — Чому це ви в кінці роботи поставили свій підпис, а оцінку виставити забули?

Записав В. І. БРОВІНСЬКИЙ
з с. П'ятківки, Бершадського району, Вінницької області.

НАЙТОЧНІШИЙ ГОДИННИК

— У мене найточніший годинник. Кожну добу відстає рівно на п'ять хвилин.

ВИРОБНИЧА ТРАВМА

— Що це в нього з рукою?

— На роботі горобцям дулі давав і пальця вивихнув.

Повідомив М. М. СОСЕДКО
з м. Луцька, Волинської області.

НЕ ЗАЙМАЙ ЧУЖОГО

— Дядьку, я сокиру знайшов!

— То неси її сюди!

— Так вона без залізного...

— Що-о?! Поклади її на місце! Скільки разів тобі казав — не займай чужого!

Записав О. ЗАДОРОЖНІЙ
з шахти Ново-Павлівська-Східна, місто Красний Луч, Луганської області.

ЩО ТРЕБА, ТО ТРЕБА...

Сварить жінка чоловіка-п'яницю, який сидить за столом і їсть пісну юшку:

— Бачиш, пропив усі гроші до копієчки, — тепер пісну юшку сьорбаєш.

Чоловік мовчки сьорбає.

— Хата розмрита, верх треба полагодити, а ти все ту горілку дудлиш...

Мовчить.

— Діти роздягнуті, зима надходить — одежу треба...

Мовчки сьорбає.

— Свято надходить — шматок м'яса купити треба...

Мовчить.

— Та й чарку, може, якусь треба...

Чоловік аж ложку покинув:

— Що треба, то треба!

Повідомив О. ЗАКУТАНОВ
з с. Заставці, Летичівського району, Хмельницької обл.

НЕЗВИЧАЙНИЙ ЮВІЛЕЙ

Ініціатором цієї екстреної наради був колгоспний комірник Мефодій Денисович Середа.

Відкриваючи нараду, він сказав:

— Товариші шановні, часу у нас по заріз мало. Я оце тільки вчора увечері пригадав, що сьогодні ввечері минає 10 років, як головує вельмишановний наш Архип Степанович! Ну, я й думаю, що треба відповідним чином...

Тут Середа відповідним чином поворушив пальцями і, кашлянувши, продовжував:

— Тому поговоримо про деякі резерви. Ви мене розумієте? От сьогодні Архип Степанович поїхав у район. Ну, добре. Може, його, звичайно, і викликали. А може... Що як він повернеться увечері з ким-небудь із вищестоящих товаришів? Тоді нам залишається одне — вдарити лицем в грязь. І от, щоб не вдарити лицем в грязь...

І Мефодій Денисович красномовно розвів руками. Член правління пташниця Палажка Іванівна підхопилася, не чекаючи, поки їй дадуть слово, і вигукнула:

— Резерви знайти можна, у мене на птахофермі більше тисячі голів непотрібної птиці чоловічого роду, тільки мороки з ними.

— Ти чоловічий рід взагалі в ложці втопила б, — пролунав чийсь голос з правого кутка.

Бригадир садово-городньої бригади Семен Покотило визнав для себе теж доречним заявити, що й у нього знайдуться резерви у вигляді яблук свіжих, яблук квашених, часнику і всякої всячини.

Парторг Петро Петрович Ліщина тільки плечима знизав.

Така оперативність Середи йому не дуже сподобалась, бо добре він знав характер Архипа Степановича і знав, що й тому така оперативність може не сподобатись. Він встав і сказав:

— Можна зробити Архипові Степановичу хороший подарунок.

— Заслухаємо, заслухаємо! — пожвавішав Середа.

— Електрику підключити. Роботи там на кілька годин, тільки спеціалісти потрібні...

— А-а-а, — розчаровано протяг Мефодій Денисович, махнувши рукою, — не встигнемо.

І, відвернувшись, почав повертати нараду в попереднє річище. А Петро Петрович тільки посміхнувся і пішов кудись дзвонити по телефону.

...Десь так під обід, коли Мефодій Денисович разом з головним бухгалтером і зоотехніком вийшли з контори, щоб піти подивитися зерносховище, майже перед ними зупинився великий автобус, з якого швидко почали виходити люди. Мефодій Денисович і його супутники спочатку навіть не могли зрозуміти, в чому справа, і не встигли переглянутися між собою, як до них підійшов високий чоловік, одягнений у шкірянку, і запитав:

— Скажіть, будь ласка, де тут можна побачити колгоспне начальство?

— На даному етапі ми будемо, — за всіх відповів Мефодій Денисович.

— А я буду Лозовий — секретар парткому машинобудівного заводу, а це мої товариші. Як вам відомо, наш завод узяв шефство над вашим колгоспом.

А тут і Петро Петрович підійшов, і це було дуже на руку Мефодію Денисовичу, бо він мав інші турботи і зараз вважав візит шефів зовсім недоречним. Нашвидку кивнувши шефам, Мефодій Денисович побіг в їдальню до кухарів, де все вже шкварчало.

Петро Петрович залишився з шефами і з Лозовим.

— Я думаю,—казав Лозовий,— чи варто йти до контори. Можна відразу ж взятися до діла. У нас тут три бригади — електрики, спеціалісти по механізації тваринницьких приміщень і водопровідники.

— До діла, то й до діла, — відповів Петро Петрович, і вони пішли по господарству.

За роботою і день коротким показався, а як стемніло, спалахнули електричні вогні по всьому господарству.

— О, — сказав Петро Петрович, — електрики себе показали, тепер і повечеряти можна.

Сказав так і повів шефів туди, звідки несло такими апетитними запахами, що всіх собак в радіусі кілометра била істерика.

...Куди на ту хвилину відлучився Мефодій Денисович, ніхто не знав. Факт той, що дівчатка в білих косинках почали носити на столи печене й варене без нього.

Резерви, про які говорила Палажка Іванівна, апетитно підрум'янені, пливли із кухні прямісінько на столи. Пливли прямісінько на столи і не кукурікали.

Кукурікнути захотілося Мефодію Денисовичу, коли він повернувся і став на порозі їдальні. Він закам'янів, хотів щось сказати, хотів когось зупинити, але нічого цього не робив, намагаючись второпати, чому ювілей звернув не в те русло. І тільки побачивши серед гостей Петра Петровича, почав дещо розуміти, а почавши розуміти, почав сердитись. Але розсердитись так і не встиг, бо раптом Архип Степанович за його спиною (і коли тільки він встиг приїхати і зайти до їдальні) запитав:

— Це ж чия ініціатива?

— Чия ж? — буркнув Мефодій Денисович і кивнув у бік Петра Петровича. — Його, звісно. Хіба б я допустив...

— Молодець парторг, — сказав Архип Степанович, — оце по-хазяйськи, за всіма законами гостинності. Шефи того заслужили. Я проїхався по господарству, бачив їхню роботу. Та ще й думаю, чи здогадається Мефодій людей почастувати... А воно вийшло, що не ти, а Петро Петрович здогадався. Молодець!

Мефодій Денисович тільки гикнув. Апетит у нього пропав на весь вечір...

Я. ПОЛТАВЕЦЬ.

Мал. БЕ ША

Прикинув на двох.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Сучасний канібал у **Південно-Африканській республіці.**

Нотатки про їхні порядки

ЗГЛЯНЬТЕСЯ НАД НЕЩАСНИМИ!

Редактор паризької газети «Франс-суар» месьє Шарль Гамбо проливає гіркі сльози над долею французьких мільйонерів. Він давно вже запевняє своїх читачів, що не слід заздрити власникам грубих гаманців. Мільйонер — то ж найнещасніше створіння в світі! Мученик!

Шарль Гамбо пише, що мільйонер — зовні, може, й мільйонер, а насправді — ледве зводить кінці з кінцями. Жалісливий редактор, вибираючи для цього з усіх арифметичних дій головним чином віднімання і ділення, виводить сумне сальдо: мільйонерові нічого з отих його мільйонів майже й не залишається! Так собі, якась дрібничка. Діточкам на молочко.

Шарль Гамбо не наважився так собі просто схопити шапку та почати збір милостині для отих бідних мільйонерів. Але зглянутися на нещасних закликав. Мовляв, добрі люди, французи й француженки, не вимагайте від бідолах мільйонерів підвищення вашої заробітної плати, бо тоді вони зовсім з голоду ноги витягнуть...

Та, видно, не вірить, що читачі «Франс-суар» і справді до його голосу прислухаються. Тепер він пустив у хід ще одну зворушливу подробицю із життя отих нещасних. Виявляється, що мільйонери не лише бідують, а й вмирають раніше, ніж усі прості смертні. Не вірите? І Шарль Гамбо замість арифметики переходить до статистики. Дивіться, он той помер у п'ятдесят, а той у сорок, а цей — так просто у колисці назавжди очі закрив...

Одне слово, згляньтеся над бідними багатіями! Не заздріть їм! І не дуже ремствуйте, якщо у вас в кишені пусто, а дякуйте за це своїй долі.

ЛІРИКА І МАВПИ

Про міс Кароліну Бренсвік відомо, що вона американка (чистокровна!), мільярдерша і поетеса. Свій творчий метод вона розкриває сама: «В своїй ліриці я віддаю перевагу нісенітним формам».

Міс Бренсвік організувала нині велике полювання на мавп — вона вирішила випустити на книжковий ринок нове видання своїх віршів в оправах з мавпячої шкіри.

З цього приводу один критик цілком слушно вигукнув: «Що вона робить! Хто ж буде читати її вірші, якщо не залишиться на світі мавп!?».

ЕПОХАЛЬНИЙ ВИНАХІД

Найпопулярнішим військовослужбовцем США став тепер старший лейтенант Джеймс Суддертс. Він зробив винахід, який повинен завоювати йому вдячність усіх солдатів і офіцерів армії Сполучених Штатів. Суддертс винайшов кальсони з замками-блискавками на боках. Їх можна знімати і одягати, не знімаючи перед тим штанів та взуття.

Навіщо американським військовослужбовцям так часто і поспішно міняти кальсони, це вже їх приватна справа, а може, й військова таємниця. Правда, якщо подумати, як їм доводиться хоча б у Південному В'єтнамі, то завіса над цією таємницею трохи підіймається.

СПАДКОЄМЕЦЬ ЗНАЙШОВСЯ!

Західнонімецькому газетному королю Акселю Шпрінгеру грішно було б скаржитися на брак житлової площі. Є у чоловіка розкішна вілла в Гамбурзі, є не менш розкішна вілла й у Західному Берліні. Та недавно закортіло йому спорудити собі ще один будинок, у тому ж таки Західному Берліні, де міститься головна контора його концерну.

Але не просто в Західному Берліні, а неодмінно на вулиці, яка називається Інзельштрассе, і неодмінно якнайближче до того місця, де стояв колись будинок під номером десять.

Зробити це не просто, бо після війни тут дещо перебудували, дещо перепланували. Щоб Аксель міг собі на облюбованому місці кубельце звити, треба знести якісь будівлі, якісь огорожі, навіть вулицю наново перепланувати. Але Шпрінгер є Шпрінгер, недарма будівля його концерну височить над Західним Берліном, а сам він височить над усіма західноберлінськими порядками і законами!

Буде у газетного короля нова вілла на тому самому місці, яке йому так до серця припало! А місце це й справді дороге серцю Акселя Шпрінгера. Адже на Інзельштрассе, під номером десять колись стояла вілла самого Геббельса!

Кому ж, як не йому, Акселю Шпрінгеру, спадкоємцеві Геббельса, жити на тому місці?!

КОМЕДІЯ ТА Й ГОДІ!

Зараз Яшу колоти будуть. «Скажений» собака покусав...

(Кадр з фільму).

ПОЧНУ перш за все з того, що я таки не дотримав слова. І просили мене, і молили мене сценарист Микола Омельченко і режисер Борис Крижанівський:

— Голубчику, любий! Коли вже так засвербить писати, не прохопіться заради всього святого, що це комедія. Ми і в Москві, у Міністерстві культури, під час перегляду фільму ледве відхрестилися від цієї назви.

Я розумію і Миколу Омельченка і Бориса Крижанівського. Це ж їхній перший фільм.

Поки навколо них точилися вельми розумні розмови про змагання і необхідність комедії в нашому житті, вони поволеньки-поволеньки робили фільм. Фільм «Повість про Пташкіна» — веселий і ліричний. Ніде на титрах ви навіть натяку не знайдете на те, що це комедія, а в залі раз у раз вибухає сміх.

І тут я зрозумів побоювання Миколи Омельченка і Бориса Крижанівського. Це їхній перший фільм. А тепер уявімо собі на хвилинку, що фільм цей офіціально назвати комедією...

— Виробництво якої студії? — насторожаться рецензенти. — А-а, Київської студії імені Довженка? Все ясно! Хіба там вміють робити комедії?!

І пішло, і поїхало!

— Нам вже не так себе шкода, — признаються сценарист і режисер, — як акторів. Актори молоді, хороші, більшість з них вперше дебютують в кіно і... Ну, ви самі розумієте. Напиши на титрах «комедія» — і читай у газетах: «не смішно», «сіро», «пошло», «не цікаво», «не той сміх» і т. д., і т. п. Актори, справді, молоді й хороші. Але не заслужені і не народні. І знайдені під боком, у Києві і Харкові. Що там казати, і досі на Київській кіностудії існує традиція: знімаєш чорняву українську дівчину — запрошуй народну артистку із Естонії і перефарбовуй їй волосся, знімаєш білявого українського хлопця — запрошуй народного артиста із Грузії і квацюй йому чуба перекисом водню.

«Погоду» роблять тільки народні і тільки заслужені. А якою часом виходить тая «погода», ми вже з вами бачили.

І ще одну традицію порушили молодий сценарист і молодий режисер. Фільм на три чверті знято під Дарницею. А відомо, що навіть тоді, коли знімаєш, як дворова команда ганяє у футбол, треба обов'язково їхати на чорноморські пляжі.

І от, незважаючи на те, що було порушено відразу дві традиції (а може, саме завдяки цьому), фільм вдався.

Я лізу до авторів фільму із професійними запитаннями:

— Скажіть, було що-небудь смішне під час зйомок? Епізод який-небудь комічний?

— Було,— відповідають вони,— найсмішніше те, що фільм ми все-таки зняли. Посудіть самі. Мали ми двох основних порадників, від яких залежало, побачить фільм екрани чи не побачить, і легіон порадників другорядних. Перший порадник радив повикидати з фільму різні там «хихоньки-хахоньки» і зробити основний наголос на пафосі праці. Другий — навпаки, радив повернути сценарій так, щоб головний герой фільму пожежник Яша Пташкін боявся вогню. Спробуйте виконати побажання обох! Спробуйте, наприклад, передати пафос праці моряка, який боїться води, і ви — геній.

Але, на щастя, першому порадникові сказали, як чеховському телеграфісту: «позвольте вам выйти вон», ще в процесі роботи над фільмом. Звільнили з роботи, нарешті розібравшись, що цей «кінодядя» з своїми естетичними смаками абсолютно не придатний для кіно. Зараз він десь з пафосом очолює комбінат побутового обслуговування, а фільм виходить на екрани.

...Коли я вже не додержав слова і почав розповідати про фільм «Повість про Пташкіна», як про комедію, то «для годиться» варто було б хоч побіжно розповісти зміст. Але спеціально не буду робити цього. Самі побачите. Отак підете в кінотеатр і побачите. Побачите нашу хорошу молодь, яка вміє працювати (і працювати з пафосом!), дружити, жертвувати собою, закохуватись і навіть, скажу тихенько, щоб у Комітеті по кінематографії не почули, часом робити дурниці. І ще хотілося б сказати кілька хороших, теплих слів про акторів Про всіх. Без «та інших». Їх у фільмі тільки вісім, і всі вісім на місці. І Володимир Антонов — Яша Пташкін, і Матвій Валанчюс, і Микола Гринько, і Олег Комаров, і Люсьєна Овчинникова, і Вікторія Духіна, і Володимир Олексієнко, і Михайло Кирилов.

Особливо «на місці» Володимир Антонов — молодий актор Харківського театру юного глядача. Він заявив про себе, як про (тьху-тьху щоб не наврочити!) дуже здібного і, давайте не побоїмося цього слова, талановитого комедійного актора.

Мало не забув згадати добрим словом оператора Лева Штефанова і композитора Євгена Зубцова. Вони теж «на місці».

* * *

Розгорне скептик журнал і скаже:

— Ну-от, дознімалися. Таки потрапили із своєю комедією в Перець!

Що йому сказати?

І добре, що потрапили, бо Перець завжди за комедію. Навіть тоді, коли вона не значиться на титрах.

Микола БІЛКУН.

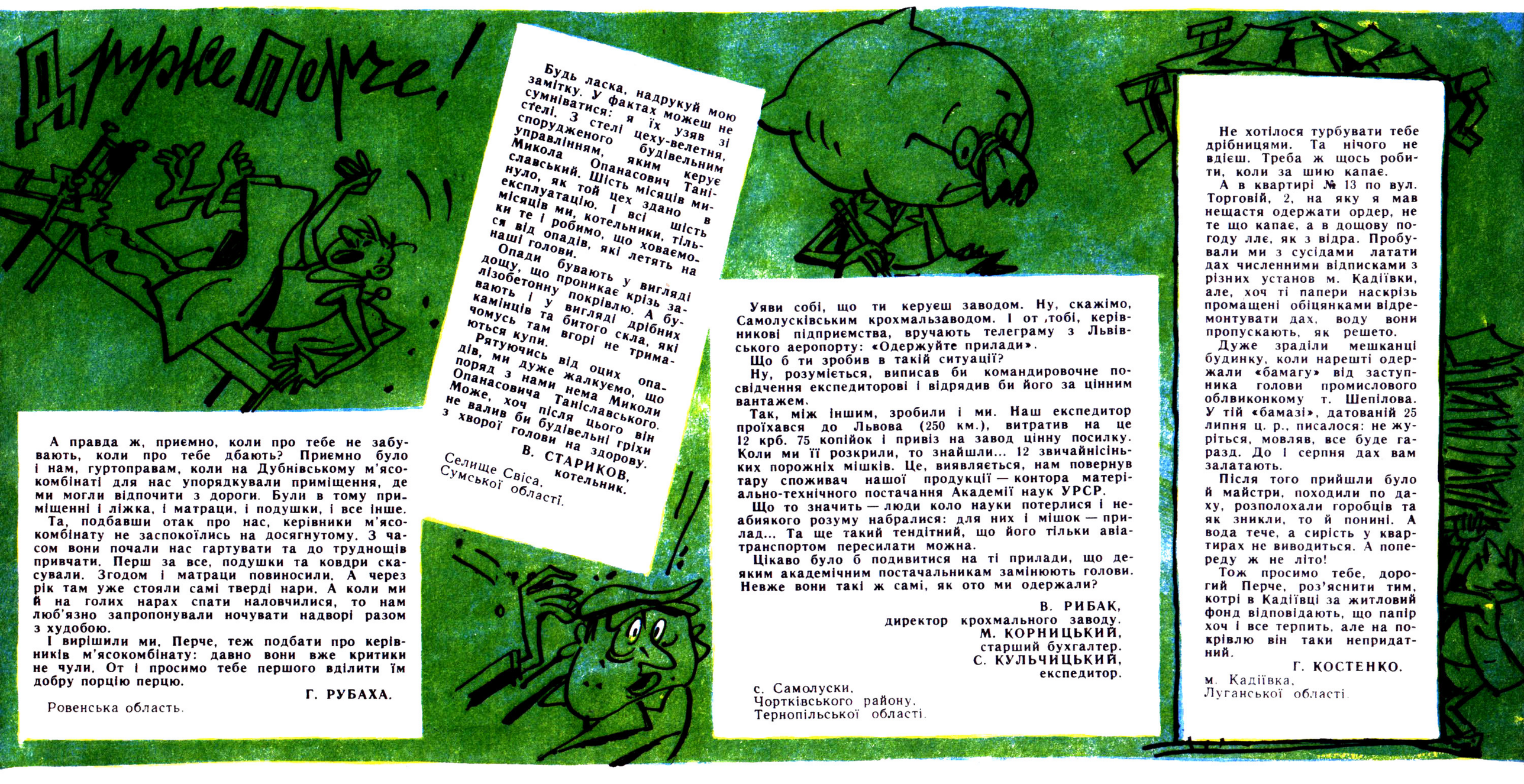

А правда ж, приємно, коли про тебе не забувають, коли про тебе дбають? Приємно було і нам, гуртоправам, коли на Дубнівському м'ясокомбінаті для нас упорядкували приміщення, де ми могли відпочити з дороги. Були в тому приміщенні і ліжка, і матраци, і подушки, і все інше.

Та, подбавши отак про нас, керівники м'ясокомбінату не заспокоїлись на досягнутому. З часом вони почали нас гартувати та до труднощів привчати. Перш за все, подушки та ковдри скасували. Згодом і матраци повиносили. А через рік там уже стояли самі тверді нари. А коли ми й на голих нарах спати наловчилися, то нам люб'язно запропонували ночувати надворі разом з худобою.

І вирішили ми, Перче, теж подбати про керівників м'ясокомбінату: давно вони вже критики не чули. От і просимо тебе першого вділити їм добру порцію перцю.

Г. РУБАХА.

Ровенська область.

Будь ласка, надрукуй мою замітку. У фактах можеш не сумніватися: я їх узяв зі стелі. З стелі цеху-велетня, спорудженого будівельним управлінням, яким керує Микола Опанасович Таніславський. Шість місяців минуло, як той цех здано в експлуатацію. І всі шість місяців ми, котельники, тільки те і робимо, що ховаємося від опадів, які летять на наші голови.

Опади бувають у вигляді дощу, що проникає крізь залізобетонну покрівлю. А бувають і у вигляді дрібних камінців та битого скла, які чомусь там вгорі не тримаються купи.

Рятуючись від оцих опадів, ми дуже жалкуємо, що поряд з нами нема Миколи Опанасовича Таніславського. Може, хоч після цього він не валив би будівельні гріхи з хворої голови на здорову.

В. СТАРИКОВ,
котельник.

Селище Свіса,
Сумської області.

Уяви собі, що ти керуєш заводом. Ну, скажімо, Самолусківським крохмальзаводом. І от тобі, керівникові підприємства, вручають телеграму з Львівського аеропорту: «Одержуйте прилади».

Що б ти зробив в такій ситуації?

Ну, розуміється, виписав би командировочне посвідчення експедиторові і відрядив би його за цінним вантажем.

Так, між іншим, зробили і ми. Наш експедитор проїхався до Львова (250 км.), витратив на це 12 крб. 75 копійок і привіз на завод цінну посилку. Коли ми її розкрили, то знайшли... 12 звичайнісіньких порожніх мішків. Це, виявляється, нам повернув тару споживач нашої продукції — контора матеріально-технічного постачання Академії наук УРСР.

Що то значить — люди коло науки потерлися і неабиякого розуму набралися: для них і мішок — прилад... Та ще такий тендітний, що його тільки авіатранспортом пересилати можна.

Цікаво було б подивитися на ті прилади, що деяким академічним постачальникам замінюють голови. Невже вони такі ж самі, як ото ми одержали?

В. РИБАК,
директор крохмального заводу.
М. КОРНИЦЬКИЙ,
старший бухгалтер.
С. КУЛЬЧИЦЬКИЙ,
експедитор.

с. Самолуски,
Чортківського району,
Тернопільської області.

Не хотілося турбувати тебе дрібницями. Та нічого не вдієш. Треба ж щось робити, коли за шию капає.

А в квартирі № 13 по вул. Торговій, 2, на яку я мав нещастя одержати ордер, не те що капає, а в дощову погоду ллє, як з відра. Пробували ми з сусідами латати дах численними відписками з різних установ м. Кадіївки, але, хоч ті папери наскрізь промащені обіцянками відремонтувати дах, воду вони пропускають, як решето.

Дуже зраділи мешканці будинку, коли нарешті одержали «бамагу» від заступника голови промислового облвиконкому т. Шепілова. У тій «бамазі», датованій 25 липня ц. р., писалося: не журіться, мовляв, все буде гаразд. До 1 серпня дах вам залатають.

Після того прийшли було й майстри, походили по даху, розполохали горобців та як зникли, то й понині. А вода тече, а сирість у квартирах не виводиться. А попереду ж не літо!

Тож просимо тебе, дорогий Перче, роз'яснити тим, котрі в Кадіївці за житловий фонд відповідають, що папір хоч і все терпить, але на покрівлю він таки непридатний.

Г. КОСТЕНКО.

м. Кадіївка,
Луганської області.

Вінегрет з Перцем
(мисливський)

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Без слів.

Мал. Л. БОЙКА

— Як ти його впіймав?
— На горілку з медом.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Поспішай, Потапівно, бо твого Мишка споюють!

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Так що, заб'єм козла?

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Добрий пес.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ану віддай, не дражни малого!..

Виставка ширнетреба

НЕБЕЗПЕЧНА СХОЖІСТЬ

Кажуть: «Верещить, як недорізаний»... А так, між іншим, не завжди буває. Взяти хоча б цвяхи будівельні — різані, які виробляє Гельм'язівський (Черкащина) механічний завод. Їх на заводі систематично недорізують, випускають у продаж без загострених кінців і без головок, а їм хоч би що: лежать собі та й мовчать.

Цю властивість — не реагувати на зло — вони, очевидно, перейняли від директора заводу т. Ткалича. Він теж мовчить, спокійно споглядаючи, як бракороби переводять коштовний метал.

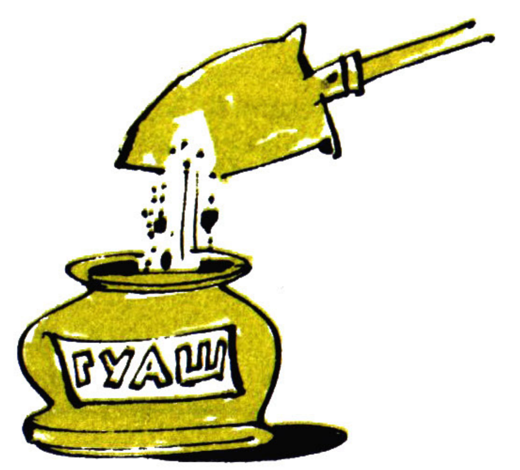

ЧУДЕСА В БАНЦІ

Загальновідомо, що хімія робить чудеса. А от послухайте, які чудеса роблять на Львівському заводі промислово-побутової хімії.

Беруть там елементарну глину, змішують її із звичайним піском, додають у це місиво пару жмень гравію, накладають у банки, а банки намертво закупорюють кришками з міліметрової сталі. Тепер залишається скласти руки і чекати, коли у броньованій банці станеться чудо: внаслідок таємничих хімічних реакцій, з глини і піску народиться «гуаш малярна», як написано на етикетках.

Та, видно, заводським чудодіям ніколи сидіти, склавши руки, біля банок з глиною — їм треба «план робити». Хай покупці біля тих банок сидять — мудро вирішили вони і кинули «гуаш малярну» у торгову сітку.

Ех, якби вони випускали ту «гуаш» у далекі часи середньовіччя! Банки йшли б не по півкарбованця з гаком, а на вагу золота! Ними замість ядер заряджали б гармати і скидали б з мурів фортець на ворожі голови!

І тепер, як не дивно, бракороби теж засіли за стінами свого заводу і бомбардують покупців банками з піском та глиною. А от не чути, щоб хтось із Львівського раднаргоспу відкрив вогонь по бракоробах.

Г. ФЕДОРОВИЧ,
керівник студії образотворчого мистецтва.

м. Ярмолинці,
Хмельницької обл.

ЦІЛКОМ ТАЄМНО

Можемо по секрету розповісти відвідувачам нашої виставки, хто виробляє металеві підставки для вазонів.

Тільки ж — по секрету! Щоб це не дійшло до керівників Донецького раднаргоспу.

Так-от, металеві підставки для вазонів виробляє Донецький завод штампів та пресформ.

І не тільки виробляє, а навіть і в продаж пускає. Та чомусь купувати ці підставки ніхто не хоче. Чому?

А тому, мабуть, що на них глянути — і то гидко: погнуті, подзьобані, іржею покриті.

Звичайно, є люди, яким дуже хотілося б знати, хто налагодив таке масове виробництво металобрухту. Та як би вони не вертіли оту підставку, як пильно не шукали б фабричну марку,— знайти хоча б слід од неї їм не вдасться. Секрет!

УНІКАЛЬНА КОЛЕКЦІЯ УТИЛЮ

Керуючого херсонською оптовою базою Укроптгоспторгу Ф. П. Псюка розпирали сумніви. Ф. П. Псюк дуже хотів прославитись. Але як? Він з неприхованою заздрістю читав у газетах про збирачів сірникових етикеток, знахідки нумізматів, колекціонерів доісторичних черепків та скарби старих філателістів. Подумати тільки: людина збирала поштові марки, і дивись — про неї пишуть у пресі! А про т. Псюка у пресі не писали, і це краяло його честолюбне серце. І чому це, — нарікав він на долю,— одні стають знаменитими колекціонерами, а він лише керує оптовою базою?!

Та, як це часто буває, допоміг випадок.

Заходять якось до т. Псюка працівники бази й рапортують:

— Одержали 1000 штук гасових ламп, і всі одна на одну не схожі: в одних на горловинах іржа, у других немає різьби, треті забиті металевим пилом, у четвертих не викручується гніт і так далі...

Керуючий мало не вигукнув «Еврика!», але це було б уже не оригінально. Натомість він наказав: «Взяти!»

Отак, завдяки дрібному випадку, т. Псюк вийшов на свій шлях широкий і став володарем найбільшої колекції бракованих товарів широкого вжитку.

Нині ми мусимо щиро визнати, що за кількістю експонатів він далеко випередив навіть перчанську виставку ширнетреба. Їх ні оглянути, ні обійти. Ось недавно прийшли на базу експерти, лічили-лічили, налічили 37.350 бракованих експонатів і безсило попадали. Вони зрозуміли, що це море їм не переплисти.

А т. Псюк, як справжній фанатик свого діла, дає їм склянку води і запрошує:

— Прошу, подивіться ще на бутлі Мирчанського склозаводу. Їх у мене, правда, мало — лише 5200 штук! Але це унікальний посуд! Бутлі такі неоковирні, що рівно не стоять — самі падають.

А експерти тільки стогнуть.

— Ну, тоді, може, глянете на футляри для столового посуду? — молить Псюк. — Гірших ви ніде не побачите! Вони такі зморщені, такі обдерті, що й описати не можна. Є в мене ще й вила, які до того проржавіли, що при першому ж дотику — розсипаються. І ще багато є див. Ходімте, прошу вас...

Одверто кажучи, ми сподівалися, що т. Псюк передасть свою колекцію на нашу виставку ширнетреба. Та він не знає, як оцінять його труди відвідувачі виставки. Раптом вони запитають: а з якого це лиха керуючий оптовою базою не колекціонував хороші, високоякісні речі, а потурав бракоробам?

Але своєї заповітної мети він досяг: його ім'я таки з'явилося у пресі.

Я. ЮРЧУК.

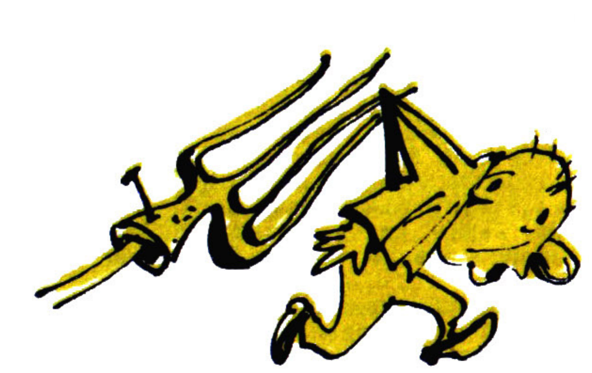

perec-ua.
perec-ua.
PENGUIN2197

ДОБРЕ ХАЗЯЙНУЄ

Головний агроном колгоспу «Маяк». Березівського виробничого управління, Одеської області, т. Бут скаржиться, що управління дає мало мінеральних добрив, а сам не використав і тих, що вже завезені.

Хазяйнує, видно, добре,
Бо не зна, що в нього в хаті —
В управлінні просить добрив,
Всівшись на... суперфосфаті.

К. ЮР.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Споживачі зубної пасти «Харківська» часто нарікали на те, що вона швидко кам'яніє. Про це писалося і в «Перці». Востаннє пасту «Харківську» було показано на «Виставці ширнетреба» у № 7 журналу.

Заступник начальника Головного управління харчової промисловості Укрраднаргоспу т. Прокопенко повідомив редакцію, що критику Перця визнано справедливою. Після заходів, вжитих Головним управлінням, на Харківській парфюмерно-косметичній фабриці, що випускає ту пасту, було терміново переглянуто рецептуру. Це значно поліпшило якість пасти. Тепер колектив підприємства працює над тим, щоб строк зберігання пасти збільшити з одного до двох років.

★ «Повість без епілога» — так звався фейлетон, надрукований у № 10 журналу. У фейлетоні розповідалося про чотирирічну тяганину з реалізацією пропозиції інженера-раціоналізатора т. Сербіна. Створив ту тяганину завідуючий Харківським сільським облкомунгоспом т. Лебединець.

Як повідомив заступник голови Харківського сільського облвиконкому т. Гречка, фейлетон було обговорено на засіданні облвиконкому.

За бюрократизм і тяганину при розгляді і впровадженні раціоналізаторської пропозиції інженера Сербіна по проектуванню та будівництву малих одноповерхових бань завоблкомунгоспом т. Лебединцю Г. П. оголошено догану.

Облвиконком зобов'язав Лебединця негайно розглянути раціоналізаторську пропозицію інженера Сербіна, видати йому свідоцтво і виплатити авторську винагороду.

На різних широтах

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

ДО ПИТАННЯ ПРО КОНСЕРВУВАННЯ

Про те, як законсервувати якісь там черешні чи абрикоси, залюбки розповість вам перша-ліпша, навіть початкуюча, домогосподарка. Але марно було б допитуватись навіть у найдосвідченішої домогосподарки, як законсервувати, скажімо, будівництво якогось об'єкта. Консультацію з цього питання з успіхом можуть дати декотрі з чоловіків, які на цих об'єктах господарюють, себто господарники.

Якщо хочете особисто в цьому пересвідчитись, то поганяйте мерщій хоч би й до радгоспу «Великотокмацький» Запорізької області. Там ви одразу побачите щось таке законсервоване досить солідних розмірів. Те «щось» виявиться майбутнім гуртожитком для робітників, який розпочали будувати ще в 1961 році, а тоді законсервували й мирно спостерігають, що воно далі з того вийде.

Той дорогоцінний досвід з консервуванням запозичило й Полтавське СБМУ-4 тресту «Полтавспецбуд» на чолі з товаришем В. М. Кулаком. Ці будівельники ще в році 1962-му урочисто звели у селищі Браїлки стіни гуртожитку з повітряним простором, замість даху, вікон, дверей та інших надмірностей, і теж заспокоїлись на досягнутому.

Слава про полтавців докотилася, у свою чергу, аж до Лубен. Там теж знайшлося БМУ-4, очолюване товаришем П. В. Розколотьком і підпорядковане Полтавському тресту «Промбуд», яке теж вирішило не пасти задніх. Підрядившись спорудити сорокавосьмиквартирний кооперативний будинок, лубенські зодчі енергійно видовбали копанку, встромили туди кілька паль та на тому й заговіли.

Та, мабуть, усіх вищезгаданих майстрів консервування переплюнули діячі з Дніпропетровського міського управління водоканалу. Вони ще в 1962 році узялися прокласти водопровідні труби по вулиці Крайній селища Нові Кайдаки, але почали й закінчили тим, що примусили жителів цієї вулиці викопати за власні кошти канаву, а потім дозволили, спасибі їм, стрибати через неї...

Але, мабуть, час уже перейти до деяких практичних міркувань. Чи не можна, наприклад, впровадити окремі операції по консервуванню, скажімо, полуниць та слив у консервування... будинків та водопроводів? Отак узяти згаданих і незгаданих діячів «консервації», добре прокип'ятити їх, а тоді закатати... кожному по заслугах...

ІЧНЯНСЬКИЙ «ОЗОНАТОР»

Знаєте, як ото негарно виходить, коли хтось комусь підкладає свиню? Та ще набагато гірше, коли хтось підсуне під носа ближньому одночасно не одну символічну, а кілька десятків справжнісіньких свинюк, з хвостами й рилами.

Саме таке і вчинила Ічнянська на Чернігівщині райспоживспілка, розташувавши свинарник у самому центрі міста, поруч з дитячим садком спиртового заводу. Розташувала, а табличку з написом «Побережіть носи!» забула почепити. Чи не з цієї причини малюки змушені щодня активно морщити свої юні органи нюху, бо пахощі, які линуть від кирпатих сусідів, ніяк не нагадують ані навіть звичайного потрійного одеколону.

А дяді й тьоті з райспоживспілки, райсанепідстанції та інших «рай» та «обл» сидять далеченько від того свинства і через те їм у носі не свербить. Відписуються хитромудрими папірцями, а свині тим часом, не розуміючи міжвідомчих тонкощів, продовжують інтенсивно псувати атмосферу й настрій діткам та їхнім батькам.

До речі, останні пропонують досить дійовий вихід із становища: переселити отих нечуйних дядь і тьоть у приміщення злощасного дитсадка. Тоді, напевно, той свинячий «озонатор» довго на місці не втримається.

НАДВІРНЯНСЬКЕ ДИВО

Коли ви вже досхочу начитались про всякі єгипетські піраміди та інші дива світу, то проскочте ще у м. Надвірну, Івано-Франківської області. Там побачите ще одне диво — Надвірнянську водонапірну башту. На відміну від знаменитої Пізанської, вона не лише нахилилася, а вже впала й лежить, перетворившись на купу уламків. Але диво полягає не в цьому — адже багато чого на світі падає й лежить. Диво полягає в тому, що капосна башта перекинулася саме тоді, коли ставилися останні підписи на акті про здачу її в експлуатацію.

Кажуть люди, що начальник БУ-91, котре спорудило ту чудесну башту, товариш В. Шевченко мабуть щось передчував, бо дуже прудко відскочив і тому залишився неушкоджений. За це, звісно, слава Йсу, але дивуються місцеві вуйки: як то воно вийшло, що безталанний начальник тільки легенько ся перепудив та й уже...

Дм. ВИШНЕВСЬКИЙ.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.
Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.
РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ
Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.
Журнал «Перець» № 21 (536) (на украинском языке). Підписано до друку 19. X. 1964 р. Папір 70×108 1/8=0.75 пап. арк. 2,05 друк. арк.
БФ 35571. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05038. Тираж 450.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Індекс 74393

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

ЯК У ТІЙ КАЗЦІ

«Цок — та в лобок, та в писану торбу...».